

Radost' z Vianoc

Milí Vištučania.

Po prvý raz sa Vám prihovám na stránkach Vištuckých listov, ktoré už roky vychádzajú a sú zdrojom informácií o živote farnosti a Cirkvi, ale aj miestom, kde sa môžeme povzbudiť, poučiť a posilniť naše spoločenstvo.

Mnohí ľudia zvlášť v tieto posledné dni pred sviatkami prežívajú veľký zhon. Dokončiť rozrobené práce v zamestnaní, urobiť potrebné nákupy, príprava darčiekov a našich domácností. Pri tejto horúčkovitej činnosti, ktorá nás vyčerpáva a kde často môžeme podľahnúť nervozite, sa chceme na chvíľu zastaviť a položiť si otázku o poslanstve Vianoc.

Prečo ich slávime? Prečo máme mať radost'?

V diskusii na internete sa objavil článok, kde autorka píše, že ona neslávi Vianoce. Vyhlasuje, že ona nie je veriaca, a tak nevie, prečo by ich slávila.

Chápe, že kresťania ich slávia, nezazlieva nám to ani nevyčíta, ale ona neslávi. My starší si ešte pamätáme časy, keď vládna moc v našej krajine sa usilovala hľadať inú náplň pre Vianoce - sviatky zimy, sviatky rodiny, sviatky pokoja. Tajomstvo Vianoc zasahuje ešte hlbšie. Na prvom mieste Vianoc sú sviatkami viery. Pripomíname si, že svätý, vznešený Boh nás nesmierne miluje. Znížil sa k nám, prišiel medzi nás, aby nám uboleným, zlomeným, niekedy možno nešťastným a smutným z vlastných chýb alebo ťarchy života, dal svetlo nádeje. Boh hovorí každému jednému z nás, že nás má veľmi rád.

Prichádza k nám ako malé dieťa. Také, ako všetky malé deti - a predsa - mocný kráľ, Boží Syn, Spasiteľ.

Anjeli, Boží poslovia, oznamujú udalosť narodenia pastierom takto: „Zvestujem vám veľkú radost', ktorá bude patriť všetkým ľuďom. Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán.“ Veľká radost'!

Boh, ktorý sa nám pripodobnil, ktorý sa nám priblížil ako človek, aby sme ho mohli vidieť, počuť. Apoštoli neskôr povedia - s ním sme jedli, chodili na hostiny, putovali po krajine. Videli sme ho, ako sa modlí, ako pomáha ľuďom, ako žije.

Boh, ktorý sa znížil a veľmi ponížil, aby nás ľudí povýšil, aby nás urobil svojimi deťmi. Tými, ktorí budú blízki Bohu.

Vianočná radost' je naplnením viac tisícročných očakávaní Vykupiteľa. Ak aj my chceme prežiť vianočnú radost', prvým krokom je uznanie toho, že potrebujeme Boha. My sami sme krehkí, slabí, ale On je ten, ktorý nás dvíha, chráni, povzbudzuje.

Takéto pokorné srdce mali pastieri. Jednoduchí, chudobní, ale úprimní ľudia, ktorí s radost'ou šli hľadať ohláseného Spasiteľa.

Prajem Vám všetkým, aby ste mali takéto srdcia - ako tí pastieri - a aby sme v slávení týchto Vianoc aj my mohli stretnúť Boha, Lásku, ktorá sa nám dáva.

Prajem Vám všetkým požehnané Vianoce.

Ján Záhradník, duchovný otec farnosti

*Povedal Boh
vo svojej svätyni:
-Zajasám, Sichem rozdelím,
údolie Sukot rozmeriam.
Mne patrí Gileád
a Menaše,*

*Efrajim je mi
prilbou na hlave
a Júda žezlom v ruke.
Moáb je mojím umývadlom,
na Edome si obuv pohodím,
nad Filištínmi
víťazom sa stanem.*

*Kto vovedie ma
až do hradieb mesta ?
Kto ma až do
Edomu zavedie?
Či nie Ty, Pane,
ktorý zahnal si nás
a nejdeš spolu
s vojmi našimi ?*

*Ty sám nám pomôž
proti nepriateľom,
keď pomoc ľudská márna je.
My iba s Bohom
budeme silní,
On protivníka pristúpi.*

Druhá kniha Žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus

Nám všetkým višujeme požehnanie

Nastal svätý čas Vianoc, keď si celý kresťanský svet pripomína sklone- nie sa Boha k ľudstvu, ktorému dal nový život. Tajomný Boží plán sa vtedy uskutočnil v tichosti. Nazaret

žil bežným životom. Keď sa Panna Mária spolu so statočným mužom Jozefom ocitla v malom meste Betlehem, otvorila svoju náruč na príchod Božieho Syna. To boli v skutočnosti prvé Vianoce. V plnosti sa nám zjavila láska Boha. Zvesť o tom sa šírila po celom svete. Prišiel Kráľ pokoja, ktorý zostal medzi nami.

Vianočné udalosti narodenia Pána naplňajú naše srdcia nevšednou láskou, ktorú aj ako čitatelia Katolíckych novín chceme preukazovať iným ľuďom. Tieto noviny šíria zvesti o kresťanskom svete a my, čitatelia, ako jedna rodina sa usilujeme žiť podľa kresťanských prikázaní. Tie sú najvyšším etickým princípom. V KN nás povzbudzujú najmä životné príbehy, príhovory duchovných, významných osobností, najmä slová Svätého Otca. Medzi nami čitateľmi panuje priateľstvo, zhoda názorov, výmena skúseností a spájajú nás modlitby za spoločné ciele uvedomelého kresťanského života. Verím, že aj naša čitateľská rodina sa rozrastá.

Prajeme si, aby milosť z daru viery, ktorej sa nám dostalo, pochopili aj iní ľudia. Nech náš život obklopuje Božia láska, ktorá je šťastím a pokojom. Milostiplné vianočné sviatky a požehnaný Nový rok praje jedna z vás.

MAGDA ŽÁKOVICOVÁ

Oznamy

Požehnanie betlehemov: Betlehemy požehnám na Štedrý deň vo sv. omši ráno o 08:00 hod.

Farská ofera: V stredu na slávnosť Narodenia Pána sa pri všetkých svätých omšiach uskutoční tradičná farská ofera. Za Vaše milodary Vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

Kolednicke pásmo: 25. decembra na slávnosť Narodenia Pána, na záver svätej omše o 10:00 hod., Vás pozdravia vištickí krojovaní koledníci s krátkym koledníckym pásmom. Prežime radosť a slávnosť aj týmto spôsobom.

Obnovenie manželských sľubov: Budúcu nedeľu na sviatok Svätej Rodiny si manželia našej farnosti môžu obnoviť svoje manželské sľuby. Po homílii manželské páry vystúpia do uličky medzi lavicami tak, že muž je na pravej strane a po jeho lavici manželka. Obnova manželského sľubu je posilnenie rozhodnutia žiť vo vzájomnej láske.

Na vianočnej slávnosti
Nech sa vo Vás rozhostí
Dar duchovnej radosti.

Sväté omše v 4. adventnom týždni (A)

23.XII. pondelok

17.00 *poďakovanie Pánu Bohu za 25 rokov manželstva*

24.XII. utorok

08.00 *na úmysel*

[Končí sa adventné obdobie](#)

25.XII. streda

00.00 *poďakovanie za dar viery*

Lektori: Polakovič P., Hajičková M.

08.00 *za Ľ Jána a Teréziu Stojkovičových, synov a zaťov*

Lektori: Pešková L., Jelínková L.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kosnáčová T., Fajkusová P.

26.XII. štvrtok

08.00 *na úmysel*

Lektori: Vráblová M., Hrdlovičová E.

10.00 *za Božie požehnanie pre Štefana*

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

27.XII. piatok

17.00 *za Ľ Jozefa Hábelu*

28.XII. sobota

08.00 *za členov Ružencového bratstva*

Upratovanie kostola č.d. 229 - 253

29.XII. Svätej rodiny Ježiša Márie a Jozefa

08.00 *za Ľ Annu Rossanese*

Lektori: Blahová M., Macáková E.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polakovič P.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

23.XII. pondelok

Sv. Viktória Rímska, mučenica

24.XII. utorok

Adama a Evy a všetkých svätých predkov Ježiša Krista

25.XII. streda

Narodenie Pána – Slávnosť s oktávou

26.XII. štvrtok

Sv. Štefan, prvý mučeník - sviatok

27.XII. piatok

Sv. Ján, apoštol a evanjelista - sviatok

28.XII. sobota

Sv. Peter Kanizius, kňaz a učiteľ Cirkvi

so svätým Augustínom z Hippa

O Cirkvi

Svätý Augustín (354 - 430) je jedna z najhlavnejších postáv v dejinách sveta. Keď sa rúcal starý poriadok Rímskej ríše, svätý Augustín prevzal jej najušľachtilejšie myšlienky a zapracoval ich do odvážnej syntézy pre budúcnosť. Jeho vízia inšpirovala filozofov a teológov, cirkevných i štátnych predstaviteľov celé stáročia po páde ríše.

Svätý Augustín bol najbrilantnejší mysliteľ svojej doby. Vnímame jeho vplyv aj na súčasnosť. Je správne, keď povieme, že vynášiel autobiografiu ako literárny žáner. Prispieval do mnohých iných oblastí od politickej filozofie po biblickú interpretáciu. Ostáva najvplyvnejším teológom v dejinách Západu a jeho dielo je v oficiálnych cirkevných dokumentoch citované častejšie než diela iných spisovateľov okrem Biblie.

Augustínova rodina žila v Tagaste, v severnej Afrike (dnešné Alžírsko). Jeho otec Patricius bol pohanský rímsky úradník, tvrdý muž a záletník. Jeho matka Monika bola zbožná žena. Nanešťastie, Augustín v mladosti nasledoval spôsobu svojho otca.

Keď Augustín ako dospievajúci ochorel, odovzdal sa Kristovi a chcel sa dať pokrstiť. Keď sa však uzdravil, zabudol na svoje nadšenie. Odkladal krst a radšej dával prednosť životu so svetskými ambíciami a telesnými rozkošami.

Keď mal 16 rokov, odišiel študovať do Kartága. Čoskoro si našiel milenku a mali nemanželského syna.

Augustín pokračoval v štúdiu rétoriky, osobitne ho fascinovala filozofia. Bol posadnutý problémom zla; pri hľadaní riešenia sa zaplietol do vtedajšej módnjej pohanskej mystiky. Našiel si akéhosi vodcu, ale nikdy ho tieto cudzie doktríny Ďalekého východu nepresvedčili. Jeho matku to všetko veľmi trápilo a veľa sa za neho modlila.

Augustín ako učiteľ rétoriky bol fenomenálny a rýchlo sa dostal na prestížne miesta. Patril k svetovej elite a rozhodol sa presťahovať do hlavného mesta sveta, do Ríma.

Nenašiel tam však pokoj a odišiel do Milána, kam za ním čoskoro prišla aj jeho matka. To ona ho zoznámila so svätým Ambrózom a Ambróz presvedčil brilantného mladého muža o pravdách Písma.

Augustín sa učil u tohto milánskeho biskupa a z jeho rúk prijal sviatosť.

Augustín sa s matkou, ktorá ovdovela, so synom v puberte a s niekoľkými dlhoročnými priateľmi utiahol do kláštorného života modlitby a štúdia. Spoločníci sa rozhodli vrátiť do severnej Afriky a Monika cestou zomrela v povesti svätosti.

V Afrike Augustín prijal sviatosť posvätného rádu a čoskoro prijal plnosť tejto sviatosťi, keď ho vysvätili za biskupa. Takmer 30 rokov tvoril pastoračné a teologické diela, ktoré naplnili veľa kníh. Písal si s kresťanmi, ktorí potrebovali jeho múdru radu. A každý týždeň veľmi často kázal. Ako biskup mal niekoľko tisíc homílií. Medzi jeho najväčšie homílie však asi patria tie, v ktorých zjavoval tajomstvá novopokrsteným kresťanom. Tieto homílie zostavoval s bravúrosťou, ktorá prevýšila aj jeho učiteľa, svätého Ambróza.

Augustín učil, že Boh „napísal“ svet tak, ako ľudia píšú slová. Naše slová sú znaky vecí. Aj Božie slová sú znaky vecí - ale aj Božie veci sú znaky. Sú to znaky ešte väčších

skutočností. Mojžišov prechod cez Červené more bola skutočná historická udalosť, ale bol to tiež znak, ktorý symbolizoval sviatosť krstu. Ježišov život bol skutočný ľudský život, ale bol to aj znak vnútorného Božieho života po celú večnosť: znak životodarnej lásky, ktorá charakterizuje Najsvätejšiu Trojicu.

A rovnako aj sviatosťi sú vnímateľné skutočnosti; ale sú aj viditeľnými znakmi neviditeľných tajomstiev. Pri každej svätej omši kňazova konsekrácia mení chlieb a víno na telo a krv Krista. Augustín hovorí o tejto sviatosťi nekompromisne realistickými slovami. Znaky sviatosťi sú však aj znakmi neviditeľného puta jednoty v Cirkvi.

Augustínove sviatosťné metafory nie sú pôvodné. Väčšina z nich pochádza z listov svätého Pavla. Augustín ich však naplnil výrečnosťou a vrúcnosťou, ktoré sú mu vlastné. Po celý svoj život bol známy pre svoju schopnosť získavať si priateľov. Historici tvrdia, že aspoň tri veľké herézy a dve veľké schizmy sa skončili, pretože Augustín si získal zblúdených kresťanov láskavosťou a presvedčivosťou. V jeho kázňach rezonuje priateľstvo - pre nás, ktorí ho počúvame - ešte aj mnoho storočí po jeho smrti.

Scot Hahn Mike Aquilina „Žiť tajomstvá“

Tieto rady čítaj pomaly.

Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom. Sú to veci, ktoré ti dôverne hovorím ako priateľ, brat alebo otec. A tieto dôverné rozhovory počúva Boh. Nepoviem ti nič nové. Iba oživím tvoju pamäť, aby sa v nej zrodila myšlienka, ktorá ťa zasiahne tak, že zmeníš svoj život a vydáš sa na cestu modlitby a Lásky.

A napokon sa staneš rozvážnou dušou.

Modlitba

- 81 Činnosť bez modlitby je bezcenná; modlitba sa stáva cennejšou, keď sa spojí s obetou.
- 82 Najprv modlitba, potom pokánie a až potom, až na treťom mieste, činnosť.
- 83 Modlitba je základom duchovnej stavby. Modlitba je všemohúca.
- 84 „Domine, doce nos orare!“ Pane, nauč nás modliť sa! A Pán odpovedal: Keď sa modlíte, hovorte: „Pater noster, qui es in coelis...“ Otče náš, ktorý si na nebesiach... Ako si možno nevážiť ústnu modlitbu?
- 85 Modli sa pomaly. Mysli na to, čo hovoríš, aj na to, kto to hovorí - a komu. Pretože ten rýchly sled slov bez času na premýšľanie je len rachotom prázdnych plechoviek. A so svätou Teréziou ti hovorím, že to nepovažujem za modlitbu, aj keď ústami hýbeš veľa.
- 86 Tvoja modlitba nech je liturgická. Bol by som rád, keby si našiel väčšiu záľubu v žalmoch a modlitbách z misála než vo vlastných alebo osobitných modlitbách.
- 87 „Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst,“ povedal Pán. - Chlieb a slovo. Hostia a modlitba. Inak nebudeš môcť žiť nadprirodzeným životom.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

MODLITBA

„Drahý Ježiško, ďakujem ti za bračeka, ale ja som si prosil psa. Tvoj Fabrizio.“

Andrej mal jediné veľké želanie: bicykel. Žltý bicykel so všetkým možným príslušenstvom, aký videl vo výklade v jednom obchode. Nevedel naňho zabudnúť. Snívalo sa mu o ňom, videl ho dokonca aj v hrnčeku kávy, aj v postave Karola Veľkého na obálke dejepisu.

Andrejova matka však musela za toľko vecí platiť a výdavky zo dňa na deň rástli, takže na vysnívaný drahý Andrejov bicykel peňazí nebolo.

Andrej vedel o maminej finančnej tiesni, a preto sa rozhodol, že o bicykel poprosí priamo samého Boha. Bol by to pekný dar na Vianoce. Každý večer začal k svojim modlitbám pridávať: „Nezabudni, že na Vianoce mi máš priniesť žltý bicykel. Amen.“

Mama každý večer počula, ako sa Andrej modlí a prosí o žltý bicykel, a smutne kývala hlavou. Vedela, že Vianoce bez bicykla by boli pre Andreja veľmi bolestné. Bolo by to pre dieťa strašné sklamanie.

Prišiel Štedrý večer, samozrejme, bez žltého bicykla.

Večer si chlapec ako zvyčajne kľakol k postielke, aby sa pomodlil. „Andrejko,“ zašepkala mu nežne mama, „myslím, že ťa trápí, že si na Vianoce nedostal ten bicykel. Dúfam, že si sa na Pána Boha nenahneval, že nevyočul tvoju modlitbu.“

Andrej sa pozrel na matku.

„Ale nie, mama. Ja sa na Pána Boha nehnevám. Počul moju prosbu a povedal: „Nie!“

„Príbehy na uzdravenie duše“

Rok nad evanjeliom

Judáš

Pri poslednej večeri iba jeden z apoštolov vedel, že zrádca Ježiša. Ostatní zostali po Ježišom výroku zmätení. Niektorí ľudia sa odvrátia od zla, keď im ho odhalíme a naň upozorníme. Judáš nie. On chcel dokončiť dielo skazy. Spamätal sa až vtedy, keď mal v rukách peniaze za zradu.

Ježiš mohol Judáša prezradiť, mohol ho zničiť. Namiesto toho robí posledný pokus - naznačuje, že vie, no chce ho zachrániť. Svet má rád škandály a senzácie. Ježiš je ohľaduplný i voči zradcovi. Dokonca ho má stále rád. Hoci vie o Judášovi všetko, predsa voči nemu nezatvrdne. Také nesmierne milujúce je jeho srdce!

„Vošiel do neho satan“ - čítame v evanjeliu. Sú to strašné slová. Pri stole, pri ktorom apoštoli o chvíľu prijmu živého Boha a naplnia sa ním, Judáš prijíma zlého ducha. O niekoľko minút bude vo večeradle jedenásť Božích kňazov. Judáš sa v tej istej chvíli stáva služobníkom zlého ducha. Volí si priepasť. Jemu patrili Ježišove slová: „Pre toho človeka by bolo lepšie, keby sa nebol narodil.“ (Mt 26, 24)

A bola noc...

„Ježiš... namočil smidku chleba a dal ju Judášovi... On vzal smidku a hneď vyšiel von. A bola noc.“ (Jn 13, 26, 30)

Niektorí z apoštolov si mysleli, že Ježiš Judášovi prikázal, aby nakúpil, čo je potrebné na sviatky. Judáš odišiel. Nie aby nakúpil, ale aby predal. A predal nie preto, aby dal chudobným, ale aby poslužil mocným a bohatým.

Judáš vyšiel „a bola noc“. Bola noc zasvätená spánku. Noc ticha. Noc nepriateľov. Noc priaznivá pre zradu. Noc zločincov. Ale aj noc, v ktorej Boh prebúda do svetla. Noc Božej trepezlivosti a požehnaní.

Judáš išiel na stretnutie s Kajfášom, egoistickým náboženským vodcom. Bol to jeden z najrozhodujúcejších okamihov dejín. Keby boli mali obaja dobrú vôľu a česť, všetko by bolo dopadlo inak. Kajfáš možno povedal, že Judáš ako verný syn Judey musí byť pripravený svedčiť proti Ježišovi. Úlohu dokázať Ježišovo rúhačstvo a buričstvo by mal vziať na seba priamo jeden z jeho vlastných ľudí. Judáš sa pri tej myšlienke zachvel. Svedčiť? Nie! Nikdy. To je príliš verejné. Judáš im Ježiša ukáže, ale svedka nech si Kajfáš hľadá inde. On chce zostať v anonymite. Chce si v tichosti žiť. Judáš ako malý zlodej vedel, kam až môže ísť. Vydá Ježiša, ale potom už chce mať pokoj. Mať pokoj, pokoj na zemi... Pacem in terris...

Posledná večera

„Pri večeri vzal Ježiš chlieb a dobrorečil, lámal ho a dával učeníkom, hovoriac: „Vezmite a jedzte: toto je moje telo.“ Potom vzal kalich, vzdával vďaka a dal im ho, hovoriac: „Pite z neho všetci: toto je moja krv... ktorá sa vylieva za všetkých na odpustenie hriechov.“ (Mt 26, 26-28)

Obrad Poslednej večere nie je náhodný. Veľkonočná večera bola sprítomnením dávnych dejín. Od vyslobodenia z Egypta, prvej Veľkej noci, od prvého veľkonočného baránka sa začala tradícia každoročného slávenia tejto veľkej udalosti v histórii izraelského národa. Všetci Izraeliti v tej chvíli zasadali k posvätnéj večeri, pri ktorej všetko prebiehalo podľa nemenných úkonov modlitieb, piesní a žehnaní.

No Ježišova veľkonočná večera bola v rade stáročných sviatkov posledná. Premenila sa na nový začiatok. Dostala nový význam - nielen význam živej spomienky, lež význam naplnenia. Ježiš bol pravý baránok, na ktorého sa čakalo. On zachraňuje všetkých tým, že vydáva svoje telo a vylieva svoju krv na odpustenie hriechov. S týmto úmyslom zasadol Ježiš spolu s apoštolmi za stôl veľkonočnej večere.

Stôl podľa židovskej tradície bol pokladaný za rodinný oltár. Lámanie chleba sa považovalo za posvätnú službu. Sedieť spolu pri stole a lámať chlieb - to bol vrcholný symbol bratstva a rodinnosti. Na Veľkú noc bol na stole nekvasený chlieb a nádoba s vínom. Veľkonočný chlieb sa pripravoval starostlivo podľa predpisov. Takýto chlieb jedli Židia v tú noc, keď odchádzali z Egypta s Mojžišom, ktorý zjednotil ich kmene vo svätý národ milovaný Bohom. Nazývali ho aj chlebom súženia, pretože Izraeliti opúšťali Egypt v takom náhlení, že ho nemali čas nechať vykysnúť.

Nad týmto chlebom povedal Ježiš pamätné slová premenenia. Nijaké iné Ježišove slová nie sú bezpečnejšie dosvedčené ako slová premenenia pri Poslednej večeri: „Toto je moje telo... toto je moja krv...“ Tieto slová zostali natrvalo vpísané v srdci Cirkvi, ktorá si tajomstvo Poslednej večere už po stáročia sprítomňuje denne pri slávení svätej omše.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku